

Дора Габе
Ветрове 1

Да можех да се дам на всички ветрове
по цялата земя, по всички светове,
да ме разнасят и да ме развяват,
във своя бяг да не престават,
от край до края
земята три пъти да омотая,
в една прегръдка
трижди да я стегна,
в нея да се всмуча
и тайната ѝ вечна да науча,
за да ме вземе
и длан спокойна сложи на сърце ми.
А после – нека ме остави
и целия тоя свят да ме забрави
самичка някъде
като крайпътно камъче,
като кълбо,
което пада в вечността
и се проточва нишка
без следа,
без тежест,
като в сън,
а вятър ден и нощ
да я развява...

1925

КРАЙ

© 1925 Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11642>]